

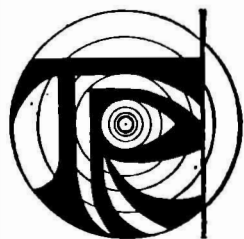
În spectacolul TV — regizat de Cornel Popa —, ultimul act, ce constituie revenirea la autodeterminare a consulului, este eludat, credem că pe bună dreptate. Demonstrația lui Ibsen este expresia unui spirit conciliator. Drama se înecă în utopia autorului, anume, că burghezul se poate reconsidera etic, prin și cu ajutorul femeii — după dramaturg, purtătoare de adevăr și dreptate, prin natura ei necontrafăcută de viața social-economică — idee metafizică ce ne trimite la mitologia nordică a „mumelor”.

Prin eludarea finalului, drama câștigă în tragism. Constantin Codrescu, în rolul consulului, face un caracter interiorizat, cu ascunzișuri sufletești; de sub masca demnității transpar, din cînd în cînd, un

temperament nervos, o natură hăituită, sfîrșind, în momentul culminant și în clipele deznodămîntului dramatic, în pierdere de sine și vertij. Ne rămîn în memorie fața rătăcită, ochii ce nu-și află sprijin decît înlăuntru, într-o lumină intens dureroasă.

Prezențe notabile au fost Liliana Tomescu (Lona), Vladimir Găitan (Johan), Gilda Marinescu (Marta), Petre Moraru (Profesorul Rørhund), Mircea Anghelescu (Hilmar). Jocul alb al Julietei Szöny, în Dina, rostind, cu dicție perfectă, ne-a împiedicat uneori să surprindem vreo urmă de conotație.

Constantin Radu-Maria

ALTFEL, DESPRE SPERANȚĂ

Jucată doar pe scene din provincie, piesa de debut a lui Romulus Guga, *Speranța nu moare în zori*, este încă insuficient cunoscută (deși spectacolul realizat de Dan Micu la Tirgu Mureș s-a bucurat de un binemeritat răsunet), astfel încît prezența sa în repertoriul teatrului radiofonic se cuvine salutăată, ca o foarte importantă propunere repertorială.

Autor al adaptării și al regiei, Alexa Visarion dovedește, în ciuda unei experiențe de radio destul de restrînse, o remarcabilă înclinație pentru limbajul specific acestui tip de spectacol, arta de a defini sonor lumea ideatică și emoțională a piesei. Montarea este tensionată, replicile au greutate, vibrație, poezia înundă generos materialul dramatic, aflîndu-și tonul propriu, de transparență și asprime totodată, de durere și nădejde. Un ritm atent dozat, plasarea exactă a accentelor, conferă piesei gravitate, forță de irradiație a ideilor. Cuvinte de apreciere se cuvin și interpreților — voci bine

alese, personale, dar armonios, expresiv orchestrate — dintre care vom numi pe: Ștefan Radoff, Rodica Tapalagă, Dorina Lazăr, Ion Vilcu, Florin Zamfirescu, Victor Ștrengaru, Corneliu Dumitraș.

O piesă de factură pronunțat poetică, o piesă care vorbește tot despre speranță, despre puterea și nevoia de a visa, dar care, desigur, are cu totul alte dimensiuni decît prima, este *Casa de pe Rumba* de Iuri Kiranov. Conceput anume pentru radio, textul e alcătuit dintr-o succesiune de scrisori, ce poartă, la început către un destinatar imaginar, confesiunile unui tînăr îndrăgostit de o nălucă, de fata dintr-o poveste. Dar cum credința se cere răsplătită și cum poveștile se nasc din viață, iată că și viața se poate naște dintr-o poveste: o poștărită va deschide în cele din urmă plicul cu adresă ciudată și... tînăra din poveste va începe să răspundă. O istorie simplă, nu lipsită de farmec, căreia Carmen Galin și Ștefan Iordache știu să-i dea reală vibrație poetică. Montarea păcătuiește totuși prin monotonie, poate tocmai pentru că experimentatul regizor de teatru radiofonic Dan Puican, simțind lipsa punctelor de relief dramatic, înălțimea mereu egală pe care o păstrează textul, s-a străduit să suplinească aceste neîmpliniri prin abundența ilustrației sonore, excesul creînd, la rîndu-i, senzația de curgere nediferențiată a replicilor.

Cristina Dumitrescu